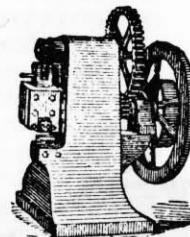

Τάσος Λειβαδίτης

Πέντε Ποιήματα

ΤΥΧΑΙΕΣ ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ

Η βροχή είναι ένα παιχνίδι σκληρό, πού
κερδίζει μόνον αὐτός πού έχασε
οι έρωτευμένοι χάνονται κι έκεινοι, τέλος,
μέσσα στούς άλλους διαθάτες
κι οι πέτρες πού ρίχνουν τά παιδιά, τό βρά-
δι, πέφτουν ξανά μέσα στή ματαιότητα-
μολαταῦτα ὑπῆρξα κι έγα τήρωας, γιατί
συχνά στάθηκα έμβρόνητος ή παραμέρισα
σά νά ταν νά ζήσω κι άλλη φορά – μέ μιά
λέξη: ολα ήταν δύσκολα, όπως σωπαίνουν τά κυπαρίσσια
η σάν τή θεία Ρόζα πού γερνούσε στή σκάλα,
ἀνύπαντρη, μέ τό αιδοϊο της σέ κυριακάτικη
ἀργία, ένω οι καμπάνες καλοῦν τούς χριστιανούς
ὅταν, τέλος, χτύπησε τό ρολόι, είχαν περάσει κιόλας
τρεις χιλιετρίδες, ή θεία Ρόζα είχε πεθάνει κι ήταν
τρεις τό πρώι,
μά όπως τά πουλιά είχαν ἀποκομηθεῖ, δέ μάθαμε ποτέ
ποιό φερετροποιει διανυκτερεύει-
στάθηκα ἀναποφάσιστος, σάν ένα φύλλο λίγο πρίν πέσει
η ἔνας τρελός πού ἀγόρασε δλη τή μουσική
η σάν έκεινες τίς φτωχές γυναίκες πού κρατάνε πάντα¹
μιά γελοία δμπρέλα- γιά νά μήν ἀκούσουν ἀπ' εύθειας
τήν προσβολή,
όπως περίπου γράφεται και ένα ποίημα.

ΜΙΚΡΗ ΡΑΨΩΔΙΑ

Ήταν ένας παλιός μικρός σταθμός, σέ ώρα ἀνήκουστη – ἀλλά ό δολο-
φόνος ἀργοῦσε, παλεύοντας μέ τίς δυσκολίες τοῦ φθινοπώρου, κι ἀξαφνα
ἔθγαινε ή σελήνη, ρουφιάνα τῶν τυχερῶν–

έκει διανυκτέρευαν οι λημονημένοι, γυναίκες μέ ήμερομηνίες
δυσοίωνες, φυγόδικοι από άλλους καιρούς ή γιά νά ξεφύγουν τόν οίκτο ή τή
βασιλεία τῶν κλειδιῶν ή τά 104 αινίγματα τοῦ έαυτοῦ τους, κι έκεινοι πού
διάλεξαν γρήγορα η τό παιδι πού ἐκπορνεύτηκε γιά νά κελαηδήσει (και τώρα τό
ἀκοῦνε σέ όλα τά προάστια),

ἀλλά ὅταν ἀναστέναζαν, οι στρατιώτες είχαν σπόρους καί καλή χρονιά,
κι οι τρελοί μήλα γιά δλο τό ταξίδι, η ἀνοιγε ένας παράδεισος γιά τά λόγια τά πιό
φτωχά, ἀκουσμένα μόλις σ' ένα διάδρομο η στά ύπαιθρια πανηγύρια,
όπως η κίνηση τῆς μητέρας ὅταν διόρθωνε τίς πιέτες στό φόρεμά της η
όπως οι παλιοί ραψωδοί πού παραμέριζαν τίς βαριές γενειάδες τους γιά νά
φανεῖ λίγο η Τροία.